

Τὰ ἄσπρα ἐκεῖνά της στήθια, ποῦ ἀγκάλιζον κάθε των φίλο·
 Ἄρνι της γλυκαγαπημένο, ποῦ διάλεγε χόρτο νὰ τρώγης,
 Ποῦ σ' ἔβαζεν εἰς τὸν λαιμόν σου στεφάνι ἀπ' ἄνθη πλεγμένο,
 Πῶς κλαίεις πικρά; πολὺ δίκαιον ἔχεις, σ' ἀφήκεν ἐκεῖνη!
 Ποτάμι μου, κλαίεις· ἀκούω βαθεῖα ποῦ στενάζεις·
 Τὰ πόδια ἐκεῖνα γλυκὰ πλεῖα τὸ ρεῦμά σου δὲν θὰ φιλήσῃ,
 Καὶ οὔτε τὰ χέρια ἐκεῖνα μὲ τᾶσπρο νερό σου θὰ παίξουν.
 Καὶ σεῖς, βοσκοποῦλές μου, κλάψτε· βοσκοί, σεῖς τὰ μάτιά σας
 [γύστε,

Καὶ εἰς τὰ οὐράνια ὁ θρῆνος ἦψλά ἄς ἀνέβῃ μεγάλος
 Νὰ ἴκρωσθῃ ἡ ψυχὴ μου βρεσιὰ ποῦ βραίνει ἡ λύπη.

Θυμοῦμαι τὴν πρώτην ἡμέραν λευκὰ ἐνδυμένη ἡ κόρη
 Κατέβηκ' ἐκεῖ τὸ βουνὸ ἄν θεὰ μὲ τὸ ἄσπρο κοκάδι·
 Κουνοῦσεν αὐτὴ τὸ ραβδί καὶ φλογέρα στὸ χέρι ἔθάστα·
 Ἐστὸν κάμπο αὐτὴ σὰν κατέβῃ βοσκοί, βοσκοποῦλες, ἀρνάκια
 Τριγύρω της ἤρθαμεν ὅλοι· ἀπὸ ποῦλθες, ὦ κόρη ὠραία;
 Δὲν ἔμιλλ᾽ ἐκεῖνη, καὶ βάζει ἑστὸ στόμα φλογέρα καὶ παίζει,
 Καὶ ὅλους μαγεύει ποῖδν θέλεις, ὦ κόρη; γοργὰ τὴν ρωτοῦμε·
 Κτυποῦσ' ἡ καρδίᾳ μου· ποῖός εἶνε ἐλεύθερος; πέτε·
 Ἐκεῖνον παθεῖ ἡ ψυχὴ μου· τρεῖς εἴματα ἑλεύθεροι μόνοι·
 Πῶς ἔτρεμα τότε ἄν ἦλθε σὲ μένα μὲ γέλοιο ἑστὰ χεῖλη!
 Τὸ γέλοιο ἐκεῖνο, θεέ μου, μοῦ ἔφερε πίκρα καὶ κλάψικις.

Προχθῆς, συμφορὰ! ἐνθυμοῦμαι τὸ δάκρυ ποῦ ἔχυσ' ἐκεῖνη
 Γιὰ ἓνα ζαρκάδι μικρὸ ὅπου ἔρριψε κάτω ἑστὸ χῶμα
 Ἐνὸς κωνηροῦ ἢ σάϊτα σκληρῆ· καὶ τὴν εἶδεν ἐκεῖνο
 Μὲ τὸ τοιμόνεορ ἄματι ἄν νάλεγε· κύτταξε, κόρη,
 Μητέρα καλὴ, συμφορὰ μου! μὲ κλαίει πικρὰ εἰς τὰ δάτη·
 Καὶ ἦλθεν ἡ φίλη, μοῦ λέγει· Ἄμνέ μου, ποτὲ μὴ σκοτώσης·